

DECLARACIÓ D'EL CORRENT

La legitimitat democràtica perduda de Sánchez

1. La legitimitat dels governs en els sistemes democràtics es fonamenta en dues exigències necessàries:
 - a. La legitimitat d'origen; és a dir que sigui resultat d'unes eleccions lliures.
 - b. La legitimitat d'exercici, que neix de governar d'acord amb les regles constitucionals, mantenint la confiança pública, preservant les institucions i sotmetent-se regularment al **control polític** i moral de la ciutadania.
2. El Govern de Pedro Sánchez té, de manera inqüestionable, la primera. Va guanyar una investidura parlamentària conforme a la llei, si bé la seva pràctica està seriosament limitada per la fragilitat de la seva majoria parlamentària. Això afecta greument la seva capacitat de govern i, per tant, d'assolir el bé comú, però no nega la seva legitimitat.
3. Però la legitimitat d'exercici sí que està destruïda **per acumulació**. Una erosió continuada i persistent. Un règim democràtic pot resistir errors, escàndols i, fins i tot, corrupcions puntuals. El que no suporta indefinidament és la suma continuada de deterioraments sense resposta política equivalent.
4. **La llosa principal és la corrupció**. Ja no es tracta d'un episodi aïllat ni d'una ombra llunyana. El cercle d'investigacions, imputacions, processaments i sospites que envolta el govern, el PSOE i el mateix entorn personal del president ha assolit una densitat políticament asfixiant, que culmina amb la sòlida imputació de l'expresident Rodríguez Zapatero, que s'afegeix a totes les anteriors, amb l'agreujant que no serà l'última causa, ja que altres estan obertes i pendents de desenvolupar, entre elles el possible finançament il·legal del PSOE.
5. Una imputació no és ni de lluny una condemna, però ningú pot negar que plou sobre mullat i es produeix en un moment en el qual la credibilitat del govern Sánchez és ínfima, també per acumulació de les seves actuacions i declaracions.
6. Més enllà dels actuals imputats en els nombrosos casos de corrupció que ocupen les portades dels mitjans de comunicació, hi ha tota una extensa trama d'implicacions administratives, penals o morals que afecten ministres en exercici, exministres, secretaris d'estat, presidents d'empreses públiques, fins i tot l'actual governador del

Banc d'Espanya quan exercia de ministre. De fet, fins el propi Consell de ministres està qüestionat i ha de donar explicacions pel cas de l'aerolínia Plus Ultra.

7. La suma és el veritable problema. No cada cas per separat, sinó l'acumulació. L'opinió pública percep un ecosistema enterbolit, una atmosfera permanent de sospita. I el pitjor no és només la corrupció mateixa, sinó la incapacitat política d'assumir-ne el cost. **Sánchez ha convertit qualsevol crítica en una conspiració, qualsevol investigació en lawfare**, qualsevol adversari en enemic de la democràcia. Però arriba un moment en què la realitat pesa més que el relat.

La segona fractura de legitimitat és institucional

8. La Constitució estableix amb tota claredat que el govern ha de presentar pressupostos generals. Sánchez no ho ha fet. Governa amb la pròrroga dels últims pressupostos aprovats en l'anterior legislatura. És un fet extraordinari convertit en normalitat. Un govern que presumeix de fortlesa parlamentària, però és incapaç de sotmetre el seu projecte econòmic anual al Congrés, està confessant implícitament la seva impotència amb un greu perjudici per la societat, tot el contrari del bé comú que ha de perseguir. Els pressupostos són molt més que una eina comptable. Són l'expressió política central d'un govern.

La tercera erosió és electoral

9. És cert que unes eleccions autonòmiques no equivalen a unes generals. Però quan les derrotes s'acumulen, el seu significat polític esdevé impossible d'ignorar. El PSOE ha estat derrotat successivament a Extremadura, Aragó, Castella i Lleó i ara Andalusia. Entre aquests territoris sumen aproximadament el 27% de la població espanyola. I en tots ells la diferència de vot amb el PP ha estat significativa. La derrota andalusa és especialment greu. Andalusia és la comunitat més poblada d'Espanya. Sánchez s'hi va implicar personalment fins a l'extrem. La candidata era María Jesús Montero: vicepresidenta del govern, ministra d'Hisenda i número dos del PSOE. El missatge polític és inequívoc: una part molt important del país ha retirat el seu suport al projecte governamental. Dona la impressió que el principal objectiu de l'actual govern sigui el de mantenir-se en el poder a qualsevol preu.

La democràcia exigeix alguna cosa més que resistència autocràtica

Per aquesta raó, Sánchez només **té dues sortides políticament dignes i democràticament necessàries.**

La primera: presentar una moció de confiança. A Espanya només la pot plantejar el president del govern. Si considera que manté la legitimitat política suficient, que ho demostrï davant el Congrés.

La segona: convocar eleccions generals i retornar la paraula als ciutadans. Perquè al final, en democràcia, l'última decisió no pertany ni als relats, ni als aparells, ni als equilibris de supervivència parlamentària. Pertany als ciutadans.

Quan un govern perd la legitimitat d'exercici, només el poble pot restaurar-la o retirar-la definitivament.

I això és el que exigim com a ciutadans i Corrent Social Cristià i en nom del bé comú i la defensa de la democràcia: Moció de Confiança al Congrés o Eleccions immediates.

Corrent Social Cristià (e-C) "El Corrent"

Barcelona, 28 de maig de 2026